

શ્રીબ્રહ્મ વિરચિત ઉપદેશકુશલકુલક

સં. સા. દીપ્તિપ્રજ્ઞાશ્રી

ધર્મનો ઉપદેશ કેવા પાત્રને આપવો અને કોને ન આપવો તે વિષયનું પ્રતિપાદન કરનારી આ લઘુ રચના ગુજરાતી ભાષામાં ચોપડીની ઢાઢમાં શ્રીબ્રહ્મનામના કવિએ રચેલી છે. અયોગ્ય આત્માને હિતકારક ઉપદેશ આપવાનાં કેવાં પરિણામ આવે અને તે કેવો નિષ્ફળ જાય તે વાત સમજાવવા માટે પહેલી ૧૪ કડીમાં લૌકિક દૃષ્ટાન્તો તથા ૧૫ થી ૨૭ કડીઓમાં જૈન શાસ્ત્રીય દૃષ્ટાન્તો સમજાવ્યાં છે, તથા તેવા જીવોને ભારે કર્મી કહ્યા છે. ૨૮મી ગાથામાં હલુકર્મી જીવોનાં નામો છે, અને ૨૯મી ગાથામાં પર્ષદાની પરખ કરીને ધર્મ-કથન કરવા યોગ્ય છે એવું સૂચન આચારાંગસૂત્ર-નન્દીસૂત્ર જેવાં આગમોના હવાલા સાથે જણાવ્યું છે.

ઉપદેશકુશલકુલકની આ પ્રત લા.દ. વિદ્યામન્દિરના ગ્રન્થાગારમાં લા.દ.ભે.સૂ. ૧૪૬૬૩ એ ક્રમાંકે નોંધાયેલી છે. ત્યાંના સંચાલકોએ ૨ પાનાંની આ પ્રતનો ઉપયોગ કરવા દીધો તે બદલ તેમનો આભાર માનું છું.

પ્રતનું મૂળ લખાણ પૂરું થયું પછી એક ગુજરાતી સુભાષિત રૂપે ચોપડી છે, તે યથાવત્ અત્રે આપવામાં આવી છે. પરંતુ તે પછી બીજા પત્રની B. સાઈડમાં, લેખકે સ્વહસ્તે એક ઐતિહાસિક ગણાય તેવી પોતાના જીવનમાં બનેલી ઘટનાનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન ગુજરાતીમાં જ આલેખ્યું છે, તે પણ પરિશિષ્ટરૂપે જ આ સાથે મૂકેલ છે. કુલકની નકલ ડાકાર્યા પછી આગળનું લખાણ જોઈને ‘શું હશે’ તેવા કુતૂહલથી તે ડાકેલવાની મહેનત કરતાં આ ઐતિહાસિક વાત સાંપડી છે.

એ લખાણ તથા કુલકના લખાણના અક્ષરો એક સરખા છે, તેથી આ પ્રતિ સં. ૧૬૮૨માં લખાઈ હશે તેમ લાગ્યું છે. કુલકના કર્તા શ્રીબ્રહ્મ નામના સાધુમહારાજ છે, અને પ્રતના લેખક લાલ.... એવા નામના છે. તે લેખકનું નામ ત્રુટી ગયું હોવાથી ડાકેલી શકાતું નથી.

હવે પેલી ઐતિહાસિક વાત અંગે- સં. ૧૬૮૨ના ફાગણ વદિ ૬ને

બુધવારે રાતે (નશા-નિશા) ઘડી ૫ તથા ૬ ની વચ્ચે ગુજરાત દેશમાં ધરતીકંપ થયો હતો, અને પ્રતના લેખકે તેનો સ્વાનુભવ કર્યો હતો તેનું સંક્ષેપમાં પણ સુસ્પષ્ટ વર્ણન તેમણે લખ્યું છે. તે સમયે પોતે અહમદાબાદ નગરમાં બીબીપુર (સરસપુર)માં ધાતરીવાડાની પોઠમાં બેઠા હતા, અને 'શીલ રાસ' નો સ્વાધ્યાય કરતા હતા અને શ્રાવક સાહ મહાવજી તેનું શ્રવણ કરતા ઉપાશ્રયમાં જ બેઠા હતા, તે સમયે અચાનક ધરતી હાલી, તે પછે તેમણે કેવી કલ્પનાઓ કરી તેનું સરસ વર્ણન કર્યું છે.

પ્રથમ તો તેમને ભ્રમ થયો કે કોઈક જાણી કરીને હલાવે છે. પછી થોડીવારે તાગ્યું કે કોઈ દેવતા ઉત્પાત કરી રહ્યા છે. ત્યાં તો ઘર ઘરના લોકો બહાર આવ્યા અને 'અમારાં ઘર પડે'નાં બૂમરાણ મચી ગયાં, ત્યારે સ્ખાલ આવ્યો કે આ તો ધરતીકંપ હશે. પરંતુ તેઓ તેને 'દેવચરિત્ર' ના નામથી જ ઓઢાવે છે.

છેવટે તેઓ નોંધે છે કે (અમદાવાદની જેમ) પાટણમાં પણ ઘણા ઘર પડી ગયા, કેટલાક માણસો પણ મૃત્યુ પામ્યા, અને નર્મદા (રેવા) નદીના પાણીમાં સર્પોનો ઉપદ્રવ પણ થયો. (ધરતીકંપને લીધે ભૂમિગત તથા પાણીગત સર્પો વ્યાકુલ થઈને નદીના જઠમાં ફસાયા હોય તે સંભવિત છે.)

આમાં શીલરાસના કડવાનો ઉલ્લેખ છે, તે પાર્શ્વચન્દ્રગચ્છીય વિજયદેવસૂરિએ રચેલા શીલરાસના પહેલા કડવાની ૧૦મી કડી છે, તે પણ તપાસ કરતાં જાણવા મળ્યું છે.

આશા છે કે આ લખાણ ઇતિહાસરસિકો માટે ઉપયોગી નીવડશે. આ પ્રતનું સમ્પાદન કરવામાં ગુંચ આવી ત્યારે તે ઉકેલવામાં શ્રીચેતનભાઈ ભોજકે મદદ કરી છે તેનો ઋણસ્વીકાર કરું છું.

આ ઉપદેશકુશલકુલકના કર્તા વિશે જૈન ગૂર્જર કવિઓ-ભાગ ૧ (પૃ. ૩૨૧-૨૨)માં નોંધાયેલી વિગત પ્રમાણે બ્રહ્મમુનિ પાર્શ્વચન્દ્રગચ્છના સાધુ હતા, પછીથી તેઓ આચાર્ય વિનયદેવસૂરિ તરીકે ઓઢાવાયા, અને તેમણે સુધર્મગચ્છની સ્થાપના કરી હતી. તેમનો સત્તાસમય સં. ૧૫૬૮ થી ૧૬૪૬ છે. તેમની વિવિધ રચનાઓ વિષે તે સન્દર્ભમાં નોંધ છે, જેમાં આ રચના વિષે નોંધ

જોવા મળતી નથી. ગુજરાતી સાહિત્ય કોશ (મધ્યકાલ) પૃ. ૨૭૦માં પણ તેમના વિષેના અધિકરણમાં આ રચનાની નોંધ નથી. અલબત્ત, તેમાં આ પ્રમાણે નોંધ છે : “ઉપરાંત તેમનાં કેટલાંક સ્તવનો, સજ્જાયો, કુલકો અને પ્રાસંગિક કાવ્યો પણ મળે છે.”

ઉપદેસ કુશલ કુલક

વરસઇ પુલ્કરાવરં તસુ મેહા ।
 તવ પૃથિવી ભેદાઇ નીરિ ।
 પુણ ઇક મગસેલ્યઠ ન ભેદાઈ
 અતિ નાન્હઠ અનઈ કઠિન સરીરિ ॥૧॥

તિમ ગુરુ વચનઈ કિમઈ ન ભેદઈ ।
 જે હુઈ પ્રાણી ભારીકર્મ ।
 ઘૂંક શોક જઠ અતિ ઘણ કીજઈ ।
 તઠ નવિ બૂઝઈ સાચઠ મર્મ ॥૨॥ આકળી ॥

બાવન ચંદન ગંધ તજીનઈ
 કસમલ ઊપરિ માચી જાઈ
 પરિમલ કમલ તણુ છંડીનઈ ।
 ઢેકકઢૂં નિત કાદવ ખાઈ ॥૩॥ તિમ ગુરુ વ. ।

કાલઈ કાંબલિ ગલીયલિ કાપડિ ।
 ચોલતણુ નવિ બઈસઈ રંગ ।
 વાયસવાન ન થાઈ ધુલઠ ।
 જઠ નિતુ ઢોહઈ યમુના ગંગ ॥૪॥ તિમ નિ. ।

ચીગટઈ કુંભઈ જલ નવિ ભેદઈ ।
 ન રહઈ કાળઈ ભાજનિ નીર ।
 રવિ દેખી ઘૂંઘડ હુઈ અંધઠ ।
 પાન ન લઈ વસંતિ કરીર ॥૫॥ તિમ ગુ.વિ. ।

मूंग कांगडू कणमाहि जेहवउ ।
 पाणी अगनि न छीपइ अंस ।
 जल केलव्या न थाइ तंदुल ।
 बग सीखव्यउ न होवइ हंस ।६। तिम गुरु. ।
 मृगमद अगर कपुरइ वास्यु
 लसण न पांमइ रूडउ ग(गं)ध ।
 सूरि जस सिहर दीवा योतिइ ।
 किमही नवि देखइ जाचंध ।७। तिम गुरु. ।
 ऊग्यु चंद चोरनइ गमइ ।
 मेहिइं जवासउ सूकी जाइ ।
 खीर खंड घृत मीठउं भोजन ।
 पेटि कूतिरा नइ न संमाइ ।८। तिम गुरु. ।
 मीठी द्राख न वायस चाखइ ।
 श्वानन पूंछडी समी न थाइ ।
 आंबानूं वन करहउ न चरइ ।
 अन्याइनइं न गमइ न्याय ।९। तिम गुरु व. ।
 खाइ नर सनेपातियउ साकरा ।
 पापीनइ धरमी न सुहाइ ।
 रुचइ नही पापउ मधुकरनइं
 घुण नितु सुकउ लाकड खाइ ।१०। तिम गुरु. ।
 गाम समीपि नदी सूंकी निइ
 रासभ राखइ घरडसू अंग
 कुलवंती कामनी तजीनइं
 नीच करइ पर रमणी संग ।११। तिम गुरु व. ।

नल फीटी सेलडी न होवइ
 ईख तणइं जउ वाधइ सँगि
 दूध गुलइं जउ लीब सीचाइ
 तउ मीठउ न वि थाइ प्रसंगि ।१२। तिम गुरु व. ।

खीर सर पमुखि न हुवइ अमृत
 काच कमायउ रतन न होइ
 खारउ न टलइ समुद्र नदीयइ
 मोटइ वडि फल नीरस जोइ ।१३। तिम गु. ।

माथइ मणि निलु वहइ भुयंगम
 तउ हइ ते नवि निरविष हुंति
 राम तणी सेवा करइ हणमंत
 लंगोटी अधिकुं न लहंति ।१४। तिम गुरु. ।

इम लोकिक संबंध विचारी
 लोकोत्तरनी सुणजो वात
 चित्रइं ब्रह्मदत्त समजाव्यउ
 विरति तणी नवि आणी धात ।१५। तिम गुरु. ।

महावीरनउ सीस जमाली
 तिहनइ नवि लागउ उपदेस ।
 कालगसूरिउ कपिला दासी
 गोसालउ पामस्यइ क्लेश ।१६। तिम गुरु. ।

विष्णुकुमरना वचन सुणीनइं
 नमुचि न मानी कांइ सीख
 मारणहार उदायी नृपनु
 बार वरस लगि पालइ दीख ।१७। तिम गुरु. ।

सीस पंचसय केरउ नायक
 अंगारमरदक नामि सूरि
 श्रावकि परख्यउ अभव्य दया विणु
 निरगुण जाणी कीधउ दूरि ।१८। तिम गुरु. ।
 महाशतक श्रावकनी घरणी
 नामि रेवती निरगुण नारि ।
 परदेशी घरि सूरीकंता
 कर्यउ कंतनई विष संचार ।१९। तिम गुरु. ।
 संवेगी सावद्याचारिज
 सूत्र विरुध तिणि कह्यउ विचार ।
 नागिल बंधवि बहु समजावीउ
 सुमतिई कुगुरु न त्यज्या लगार ।२०। तिम गुरु. ।
 सीलसनाह रिषिई प्रतिबोधी
 रुषीयि नवि काढ्यउ साल ।
 वरस पंचास तपइ तप लखणा
 तसु फल न थयउं एकइ वाल ।२१। तिम गुरु. ।
 ईसरनइ मनि धरम न भेद्यउ
 रजा महासतीनई थ्यउ रोग ।
 फासूजलथी काया विसणइ
 ईम भामइ घाल्यउ बहुलोग ।२२। तिम गुरु. ।
 पालक कुमरि नेमि जइ वंद्या
 कंडरीकइं पाल्यउं चारित्र
 कृष्ण साथि कीयउं वीरइ वंदण
 फलईं फेर अति थयउ विचित्र ।२३। तिम गुरु. ।

संगति एहनइं हूती रूडी
 पुण नवि प्रीछउ सार विचार ।
 कर्म निकाचित जेहनइ पोतइ
 ते प्रतिबोध न लहइ लगार ।२४। तिम गु. ।
 दृष्टिरागि नर जे हुइ रातउ
 जे हुइ द्वेषी अति घणघोर
 मूढ वचन परमारथ न लहइ
 विग्रहइ पाड्यउ वेदइ कठोर ।२५। तिम गुरु. ।
 ए चिहुनिइं धरम कहिवा बिसइ
 ते नवि जाणइ आगम रीति ।
 कूकर वदनि कपूर जि घालइ
 ते डाहपणूं न धरइ चींति ।२६। तिम गुरु. ।
 लोहवणिक जिम करइ कदाग्रह
 सूत्र न साचूं प्रीछइ जेह ।
 लोक प्रवाहइं मूंड मेलावइ
 राचइ धर्म न जाणइ तेह ।२७। तिम. ।
 भारीकर्म घणानीं ए परिं
 हलूकर्म प्रीछइ ततकाल ।
 संनुतकुमार चिलाती नंदन
 थावच्चासुते गयसुकुमाल ।२८। तिम गुरु व. ।
 परिषद पुरुष जोइनइं कहिवउ ।
 धर्म कह्यउ इम आचारंगि
 नंदीसूत्रि ए साखि सकारी ।
 श्रीब्रह्म कहइ जोडयो मनरंगि ।२९॥

इति उपदेश कुशल कुलं (कुलकं) समाप्तं । श्रीरस्तु कल्याणमस्तु
लेखकपाठकयोः ॥

काल दकालि जे नर सती, भरयौवन वय जे नर यती
अल्प आहारमां जे छइ ग्रास, कहि कृष्णजी तेह घरि मोरु वास ॥१॥

उपदेशकुशलकुलकनुं परिशिष्ट

एक ऐतिहासिक प्रसंगी नोंध

संवत् १६८२ वर्षे फागुण वदि ६ बुधे । जंबूदीपे
भरतखंडे । गुजरदेशे । फागुण वदि ६ नशा घडी ५ तथा ६
निः माझनि भूमिकंप हूउ धरती हाली तेहनु कालमान घटिका
१ प्रमा आश्रिइ अहमदावादि श्री नगरि विचि बीबीपुर मध्ये ।
बठां । उत्तरदिशि सन्मुख उष्णि धातरीवाडानी पोलि माहिं बिठा
तिकां शीलनु रास ते भणतां उआश्रजिनु श्रावक महावजी साहा
सांभलता हूता “पणि वनि चीतनी चोरणहार । काम कटक माहि
नायका नारि ।” ए कडवु भणीइ छइ एत पूठि घरनी छपरु
हालुं मन माहि भ्राति उपनी जेए कुण हलावइ छइ । पूठिवाली
जोउं को दीठू नही पछि बिठा हूता जे उष्णि ते हालु एहवु जे
जाणू विहिनीनि पडसि मनसूं विगर थया एतलि तु घरनी भीति
हाली तिहारि जाणूउ जे काइं उतपात काई देवतानुं प्राकम शास्त्र
न्याइ निरधारूं एतलइ तु घर घर प्रति डूहालु थयु लोक घर
बाहिर नीकला सहू इमज कहि जे अहारूं घर पडइ छइ पडइ
छइ । घर उपरि नलीआ हालां एहवूं देवचरित्र हूउ । पाटणमा
पणि घर घणा पड्या । माणसनी पणि केतलाएकनी उपघात
थई । रेवा नदी माहि तु पाणीमा शाप उपना सांभल्या लखितं
लाल०साध से (लालचंद साधसेवक ?) ॥

शब्दार्थ

कडी

१.	पुष्करावर	पुष्करावर्त-ते नामनो एक मेघ
	मगसेल्य	मगशेलियो पत्थर-मुद्रशैल
२.	द्यूक	
३.	कसमल	कश्मल-गंदकी
	डेडकडूं	देडको
४.	डोहइ	धूओ
७.	जाचंध	जात्यन्ध-जन्मान्ध
९.	करहउ	ऊंट
१०.	चापउ	चंपो
१६.	कालगसूरिउ	कालसौकरिक नामनो कसाई
२२.	फासू	अचित्त, निर्दोष-प्रासुक
	भामइ	भ्रममां

C/o. देवी कमल स्वाध्याय मन्दिर
ओपेरा, नवा विकासगृह,
अमदावाद-३८०००७

